

dan Modstand i Ruhr, som det yder mod det Frankrig, der møder med alle sine militære Redskaber. Det er et Fænomen, som sikkert har overrasket mangfoldige Mennesker, at dette af Krigen ganske udmarvede Folk er i Stand til at yde en saadan Modstand. Jeg er ogsaa paa det rene med, at denne Modstand vilde man aldrig have været i Stand til at yde, hvis ikke Arbejderne i Tyskland gennem Bedriftsraad havde faaet betydelig Indflydelse paa det økonomiske Liv paa Erhvervene. De Bedriftsraad, som fungerer i det besatte Omraade, er sikkert Marven og Kraften i den nationale Modstand, som man fra Ruhr yder overfor Franskmandene. Særlig de Partier, som staar til højre, og som altid fremhæver deres nationale og samfundsmæssige Hensyn, skulde overveje nøje, om det alligevel ikke er Tiden til at gøre det første Skridt ind paa en Vej, som kan konsolidere hele den danske Nations Interesser paa det økonomiske Omraade.

Jeg skal ikke følge Venstres Ordfører (Knud Kristensen) ind paa en hel Række af de Betragtninger, han anstillede, og hvori han jo opstillede Socialdemokratiet som Repræsentant for Fællesskabet, thi i saa Fald vilde vi faa en udpræget socialistisk Debat; og det er det foreliggende Forslag maaske ikke særlig egnet til at være Grundlag for, idet det jo ikke kan siges, saaledes som det foreligger her, at være et fuldstændig socialistisk Forslag. Det er sikkert en ganske fejlagtig Fremgangsmaade fra den ærede Ordførers og hans Venners Side altid i Agitationens Tjeneste at ville fremstille Socialdemokratiet som et Parti, der ikke vil tage Hensyn til Tidens praktiske Forhold; det passer aldeles ikke, og det ærede Medlem, der sidder her i Rigsdagen og er en flittig Tilhører ved Forhandlingerne, ved meget godt, at det Parti, vi tilhører, fra Dag til Dag følger med i alle de Spørgsmaal, der foreligger, tager Stilling til dem, nøjagtigt som de foreligger, og at hele vor Politik er et ganske bestemt Led i den Maade, hvorpaa vi vil forandre Verdensforholdene, som vi vil forandre langsomt fra Dag til Dag, men stadig i den Retning, at de, der har for meget, faar mindre, og at de, der har for lidt, faar noget mere.

Jeg tror, at hvis den højtærede Indenrigsminister, hvad jeg haaber, vil vise den rette sociale Forstaaelse i hele denne Sag, maa det kunne lykkes at gennemføre den. Jeg skal ellers ikke nu komme nærmere ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, det bliver der maaske Lejlighed til senere, foreløbig maa jeg anbefale Lovforslaget til

Tingets hurtige og velvillige Behandling, og jeg vil haabe, at de Tanker, der er nedlagt i det socialdemokratiske Ændringsforslag fra 1920, maa finde Ørenlyd hos de andre Partier. Specielt skulde det glæde mig, om det konservative Folkeparti, som jo i den senere Tid i mangfoldige Henseender synes at indtage et mere forstaaende Standpunkt overfor Spørgsmaal som det, her foreligger, og overfor hele den moderne Tænkemaade paa det økonomiske og sociale Omraade, ved denne Lejlighed vilde fratage sine gamle Jeremiader om Privat-ejendomsretten, dens Ukrænelighed o. s. v. og i Stedet for gaa til en virkelig saglig og grundig Drøftelse af, hvorledes man paa bedste Maade betrygger vort Folk og vort Land, og hvorledes man bedst udjævner den uhyre Klasseforskel, der hidtil har været til saa stor en Ulykke for det Land og det Folk, vi tilhører.

Fraenkel: Dersom jeg vilde sige, at Gensynet med dette Lovforslag fremkaldte nogen overvældende Glæde hos mig, vilde jeg fjerne mig noget længere fra Sandheden, end jeg anser det for tilraadeligt. Naar jeg ikke føler en saadan Glæde, ligger det i, at selv om der kan tænkes Hensigter bag ved dette Lovforslag, som der kan være nogen Mening i, saa er Lovforslaget i sig selv intet som helst Udtryk for saadanne Tanker, det er efter min Mening et daarligt Lovforslag, et forvirret Lovforslag, der i Virkeligheden ikke selv ved, hvad det vil; man kan spørge Paragraf efter Paragraf om, hvad den egentlig vil, man faar ikke noget fyldestgørende Svar paa det. Naar jeg skal udtale mig om Lovforslaget, vil jeg komme til at gentage mig selv fra forrige Gang, vi havde det under Behandling, men det er der ikke noget at gøre ved, Lovforslaget er jo det samme, og Kritikken over det maa altsaa ogsaa blive den samme. Tiden er slet ikke inde til en Lovgivning af denne Art af den ganske simple Grund, at det Kaos, som hele Verden økonomisk ligger i, og de overordentlige Vanskeligheder, der frembyder sig for os saavel som for enhver anden Nation med Hensyn til at skaffe det daglige, er saa store, at man kun med Ængtelse gaar med til at lægge Baand paa det, som dog alligevel skal fri os ud over disse Vanskeligheder, hvis det lader sig gøre, nemlig det private Initiativ. I saa Henseende staar min Opfattelse i grel Modsetning til den ærede sidste Talers (Hans Nielsen), som ikke tror paa det private Initiativ, men som ønsker en socialdemokratisk Samfundsordning og